హోటల్ రాకాసిలో డిటెక్టివ్ భూతం

సరికొత్త డిటెక్టివ్ నవల, 'చచ్చిపోయిన శవం' చదువుతూ పడుకున్నాను. నవల ప్లాటూ, శంకరంగారు చాలాసేపు మాట్లాడిన విషయాలు కూడా, నా తల్లో గిరగిరా తిరుగుతున్నయి. నాకు ఈ తిరుగుడువల్ల కొంచెం కునుకుపట్టినట్టుంది. టెలిఫోన్ మోతకు హుళిక్కిపడి లేచాను. నన్ను ఎవరో ట్రంకు చేస్తున్నారు! రిసీవరు ఎత్తి, "అలోప్! అలోప్!" అన్నాను.

"అచ్చుతప్పు, గురో!" అన్నాడు భద్రం. వాడు ఎప్పుడో వచ్చాడు. నా పక్క నిలబడ్డాడు.

"ఏమిటదీ?" అన్నాను.

"అలోప్, కాదు; అలోవ్ అనాలి."

"అలోవ్ అనాలా?"

"కండితంగా, గురో!"

"అలోప్ అనగూడదా?"

"కూడదు, గురో!"

"అది ఏంతప్పున్నావ్?"

"అచ్చు తప్పులే, గురో!"

"నాన్సెన్స్! నువు నన్ను మాటల్లో పెట్టేస్తివి. ఈ లోపల ట్రంకు మాట్లాడుకు పోతున్నది... అలోప్!.... ఏమిటీ? రాసాకా?.. హోటల్ రాకాసా? నన్ను రమ్మన్నారా? ఎవరా డిటెక్టివ్? భూతమా? ఏది? ఆ చచ్చిపోయిన శవం కేసుపెట్టి నాయనేనా? అర్జంటు కేసే? నా సలహా కావాలా? వొండ్రుఫుల్, వొండ్రుఫుల్! ఇప్పుడే నా ఆటో ఎక్కి బయల్దేరుతూన్న!" అంటూ టెలిఫోన్ పడేశాను.

అంతదాకా నేను మా యింటిని పరీక్షగా చూడలేదు. ఆ ఛాన్సు ఇప్పుడు దొరికింది. నేను నుంచున్నది మా డ్రాయింగు గదికి మల్లే కనిపించింది. ఒక మూలగా నేను పడుకునే మడతమంచం, దానిమీద విశాలమైన పరుపూ, పరుపుమీద డ్రెస్సింగు టేబులూ, మంచం కింద అయిదారు కుర్చీలూ అవీ ఉన్నాయి. గోడలకు అవీ ఇవీ వేళ్ళాడుతున్నాయి.

"భద్రం!"

"ఏం గురో?"

"గది ఇంత చల్లగా ఉందేం?"

"కండిషండి గది గదా గురో? ఆపాటి సలవ ఉండదా?"

"సరే, డిటెక్టివ్ భూతం దేన్నో పట్టాట్ట. మనకి కాలొచ్చింది, హోటల్ రాకాసికి వెంటనే వెళ్ళాలి. నువు రెండు నిమిషాల్లో రెడీకా!"

"నేను రెండు నిమిషాల కిందటే రెడీ గురో!"

"అయితే దూకు!" అంటూ నేను కింది అంతస్తులోకి దూకి, నా ఆటో దగ్గరికి పరిగెత్తి అందులోకి దూకాను. ఆటో దూసుకుపోతున్నది. అది హోటల్ రాకాసికి దూసుకుపోతున్నట్టు నేను కనిపెట్టగలిగాను.

అర్థరాత్రి హోటల్ రాకాసి నిర్మానుష్యంగా ఉంది. నేను మెట్ల మీదిగా దూకుతూ నాలుగో అంతస్తుకు వెళ్ళి అక్కడి గోడల్లోకి తీవ్రంగా చూశాను. ఇంతలో నా వీపుమీద ఏదో నిలబడినట్టు గ్రహించగలిగాను. అవి లిఫ్టుబోయి చూపులు!

బోయి నన్ను చూసి నవ్వి, "కే యాస్ గారా?" అన్నాడు.

"లాంతర్లల్లే ఆ కళ్ళు తెలీటం లేదా ఆ యెగదువ్వి జుట్టు, కిటికీ కమ్ములంటి చేతులు - తెలీటం లేదా?"

"డిటెక్టివ్ భూతం ఉండేది ఏ గది?" అడిగాను.

"ఆరు" అని చెప్పాడు.

వెంటనే ఆరో నంబరు గదిలోకి దూకాను. స్విచ్ వెలిగించాను. కళ్ళ ఎదట శవం! దారుణ హత్య! నాతల్లో శవం గిర్రున తిరిగింది. లిఫ్టుబోయి తిరిగాడు! అంచేత కాస్సేపు ఏమీ చూడలేకపోయినాను.

డిటెక్టివ్ భూతాన్ని ఎవరో హత్య చేశారు. శవం పక్కమీద వెల్లికిలా పడుకుని నోరు తెరుచుకుని ఉన్నది. ఎక్కడా గాయంలేదు. నెత్తురు లేదు. గదికి ఉన్నది ఒకటే వాకిలి. అది మూసి ఉన్నది. లోపల గడియపెట్టి ఉన్నది. అంతకుడు ఎట్లా లోపలికి వచ్చాడు? ఎట్లా చేశాడు అన్నిటి కన్న మిష్టరీ - ఎట్లా బయటికి వెళ్ళిపోయాడు?

"ఒక్క క్లూ కూడా లేదే?" అన్నాను.

"సార్. ఒక్క క్లూ నేను ఇవ్వనా?" అన్నాడు లిఫ్టుబోయ్!

"చూస్తావెందుకు?" అన్నాను.

లిఫ్టుబోయి ఒక పెద్ద కత్తితీసి దాన్ని డిటెక్టివ్ భూతం గుండెల్లోకి దిగేశాడు. "మీరు కళ్ళుమూసుకొండి, సార్!" అన్నాడు.

నేను మళ్ళీ కళ్ళు తెరిచేప్పటికి లిఫ్టుబోయ్ నా కళ్ళల్లోకి చూసి నవ్వుతూ "ఆకత్తి కోసం వెతకండి, సార్!" అన్నాడు.

"థాంక్యూ."

ఇంతలో హోటల్ మేనేజరు వచ్చి నన్ను చూసి హడలిపోయాడు.

"నేను డిటెక్టివ్ కేయాస్‌ని. మీ హోటల్ ఆరో నెంబరు గదిలో డిటెక్టివ్ భూతం అనే ఆయన హత్య చేయబడినట్టు బహుశా మీకు తెలియదనుకుంటాను."

"ఎప్పుడు, సార్?"

"హత్య చేయబడింది ఒక డిటెక్టివని మీరు మరిచిపోతున్నారు."

"తెలిస్తేగదండీ మరిచిపోవటానికీ?"

"ఇది మీ హోటలనేది జ్ఞాపకం ఉంచుకోండి. నే నడిగే ప్రశ్నలకి సూటిగా సమాధానాలివ్వటం మీకు మంచిది... అయిదో నెంబరు గదిలో ఎవరున్నారు?"

"ఇప్పుడెవరూ లేరు సార్?"

"హత్య జరిగినప్పుడు ఎవరున్నారు?"

"చెబితే హోటల్ పరువుపోతుంది, సార్!"

"మరి ఆరు పక్కన ఉన్న నెంబరేది?"

"రెండు సార్."

"ఏడు నెంబరో?"

"మా హోటల్‌లో ఆరే గదులు, సార్."

ఆరుగదులూ నాతల్లో తిరుగుతున్నాయి. లిఫ్టుబోయీ, మేనేజరూ, భద్రం కూడా తిరుగుతున్నారు. నాతలే రంకుడ్రాటమైతే ఎంత డబ్బు సంపాయించేవాణ్ణో!

ఒక్కొక్కగదే పరీక్ష ఆరంభించాను. ఒకటో నెంబర్లో ఒక 60 ఏళ్ళ ముసలాయన ఉన్నాడు. రెండో నెంబర్లో ఒక 55 ఏళ్ళ మనిషి ఉన్నాడు. మూడో నంబర్లో 50 ఏళ్ళ వాడూ, నాలుగో నెంబర్లో 45 ఏళ్ళ యువతీ, అయిదో నంబర్లో 40 ఏళ్ళ యువతీ ఉన్నారు.

"ఈ హత్యమాటేమిటి, సార్?" అన్నాడు యజమాని.

"ఇది పోలీసువారికి తెలియజేయటం మనవిధి. నిన్ను మాత్రం నేను కాపాడుతాను. ఈ భూతాన్ని చూడటానికి ఎవరెవరు వచ్చారు?"

"రాత్రి తొమ్మిది దాటినాక దివాళా బ్యాంకు కాషియరు వచ్చి అయిదు నిమిషాలు మాట్లాడి వెళ్ళాడు, సార్!"

ఒక్క దూకుతో టెలిఫోన్‌మీద పడి, "అలోవ్!" అన్నాను. అవతల ఏదో గొంతు పలికింది. "దివాళా బ్యాంకా? మాట్లాడేది కేయాస్ – డిటెక్టివ్ కేయాస్. మీ కాషియరు కావాలి. మాట్లాడేది కాషియరా?.... కాదా?" టెలిఫోన్ కిందపడేశాను.

ఇంతలో టకటక మెట్లమీద చప్పుడయింది. ఇనస్పెక్టరూ, ఇద్దరు పోలీసులూ వచ్చారు. "మిమ్మల్ని ట్రంకు చేద్దామనుకుంటూంటే మీరే వచ్చారు. ఈ కేసులో అంతకుడెవరని మీ అభిప్రాయం?"

"మీరుండగా మాకు అంతకుడి విచారం ఎప్పుడూ ఉండదు. ముందు శవాన్ని చూడాలి."

బూట్లు టకటక చప్పుడు చేస్తూ ఇనస్పెక్టరు ఆరో నెంబరు గదిలోకి వెళ్ళాడు. నేను కూడా వెళ్ళాను.

శవాన్ని చూసి ఇనస్పెక్టరు వొణుకుతున్నాడు. నోటమాట రావటం లేదు. పాపం, శవమంటే ఎవరికన్నా భయం భయంగానే ఉంటుంది!

"ఇంత ఘోర హత్య నేనెప్పుడూ చూడలేదు. డిటెక్టివులనే హత్యచేసేవాళ్ళు బైలుదేరితే ఇక మా పోలీసుల గతేమిటి?" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు.

"ఈ కేసును నాకు వదలండి. అంతకుడెవరైందీ నాకు తెలుసుననుకుంటాను. కాని అప్పుడే చెప్పటానికి వీల్లేదు. ఇంకా సాక్ష్యం కావాలి. మీరింటికి వెళ్ళి పడుకుని నిద్రపొండి. సమయం వచ్చినప్పుడు నేను పిలుస్తాను."

ఇనస్పెక్టరు నన్ను థాంక్సు చేసి వెళ్ళిపోయాడు.

"భద్రం!"

"గురో!"

"దూకు!" ఇద్దరం హోటల్ మీదినించి కిందికి దూకి, తరవాత ఇద్దరమూ ఆటోలోకి దూకాం. ఆటోతోపాటు మేం కూడా దూసుకుపోతున్నాం.

ఆటో దివాళా బాంకు ముందాగింది. అర్ధరాత్రి కావటం వల్ల బాంకులో జనం ఎవరూ లేరు. కాషియర్ ఒక్కడే కూచుని, నోట్లకట్టలు లెక్క పెట్టుకుంటున్నాడు.

"మీరు తొమ్మిది గంటలకు హోటల్ రాకాసి కెందుకెళ్ళారు?" అని అడిగాను. అతను తెల్లబోవటం నేను గమనించ గలిగాను.

"మీరు నన్నా ప్రశ్న అడగటం నాకెంతో ఆనందంగా ఉంది" అన్నాడు కాషియర్.

"మీరు డిటెక్టివ్ భూతాన్ని కలుసుకున్నారు!" అడిగాను.

"మీరు నాతో మాట్లాడటం ఎంతో గొప్పగా భావిస్తున్నాను" చెప్పాడు.

ఇంతసేపూ నా తలలో తిరుగుతున్న ఏదో ప్రశ్నని ఆపి, తలలోనించి బయటికి తెంపిలాగి, కాషియర్ దవడ కేసి ఫెడేల్న కొట్టాను.

"మీరు డిటెక్టివు భూతాన్ని వదిలి రావటానికి ముందో వెనకో అతను హత్య చేయబడ్డాడు!" అన్నాను నోట్లల్లోకి తీవ్రంగా చూస్తూ.

"చాలా సంతోషం! చాలా సంతోషం!"అన్నాడు కాషియరు.

భద్రానికి చెయ్యి ఊపి శరవేగంతో పరిగెత్తి ఆటోలో దూకాను. అక్కడినుంచి హోటల్ రాకాసికి దూసుకు పొయ్యాం.

నాలుగో అంతస్తులో లిఫ్టుబోయ్ కనిపించి "కే యాస్‌గారూ, ఒక రహస్యం చూపిస్తారండి!" చెబుతూ నన్ను అయిదో నెంబరు గదికి తీసుకుపోయాడు. అందులో 40 ఏళ్ళ యువతి పక్కమీద ఒత్తిగిల పడుకుని ఉన్నది.

"హత్య!" అన్నాడు బోయి.

"క్లూలో?" అన్నాను.

బోయి నన్ను ఒక్కక్షణం ఆగమని చెప్పి, కత్తి తెచ్చి ఆమె గుండెల్లో పొడిచి, "అదుగో క్లూ!" అన్నాడు.

నేను మేనేజరు గదిలో దూకాను.

"హోటల్లో ఇంకా బతికున్న యావన్మందినీ పిలిపించండి" చెప్పాను.

అందరూ వచ్చి నా కెదురుగా నిలబడ్డారు. వారిలో ఒక్కతె మాత్రమే స్త్రీ. 45 ఏళ్ళుంటాయి. మిగిలినవారిలో గదుల్లో ఉండే ముగ్గురు పురుషులూ, మేనేజరూ ఉన్నారు.

స్త్రీ కేసి తిరిగి "ఈ హోటల్లో ఈ రాత్రి ఇప్పటికి రెండు హత్యాశ్చర్యమైన మరణాలు జరిగినయి. అంతకులు మీలో ఒకరై ఉండాలి. బయటి వాళ్ళు రావటానికి వీల్లేదు. ఎందుచేతనంటే హోటలు బయటి వాకిలి రాత్రి తొమ్మిది నుంచీ తాళం వేసే ఉంది. మీరు నిజం చెప్పేస్తే ఉరిశిక్షతో పోతుంది. లేకపోతే–" ఆగాను.

"నేను షూటింగుకు పోయి పదకొండింటి కొచ్చి పడుకుని నిద్రపోయాను. నాకేమీ తెలీదు" చెప్పింది స్త్రీ. మొహం మీది పంచరంగులను బట్టి ఆమె చెప్పింది నిజమే. అనుకున్నాను. కాని ఆమె నటిఅన్న విషయం నాకు వెంటనే గ్నాప్తికి వచ్చింది.

"అమ్మో నిన్నెవడు నమ్మాడు? హత్యలు చేసి అంతకురాలు కానట్టు నటించగలవు. తొమ్మిదింటికే వచ్చి పదకొండుకు వచ్చినట్టు నటించగలవు. నిజం చెప్పు!" అని ఉరిమాను. నా గొంతు వింటుంటే నాకే గుండె అదలయింది.

"ఇంక మీరంతా వెళ్ళొచ్చు. నాకు అర్జంటు పని ఉంది" అంటూ కిందికి గెంటేశాను. ఆటో దూసుకుపోతోంది.

దారిలో ఎవరో చెయ్యెత్తాడు. ఆటో ఆగింది. సన్నగా షోడుగాటివాడు లోపలికి ఎక్కి రహస్యంగా "రాయపేట అంజలీ రోడ్డుకు పోనీ!" అన్నాడు. ఆటో అంజలీ రోడ్డుకు దూసుకుపోయి ఠక్కున ఆగింది. ఎక్కినవాడు దిగి ఒక సందులోకి వెళ్ళాడు. నా చూపుల్ని వాడి వెంబడే పంపాను. వాడు మళ్ళా వచ్చి "మైలాపూర్ జమునా రోడ్డు" అన్నాడు. ఆటో శరవేగంతో దూసుకుపోయి జమున రోడ్డు దగ్గిర ఠక్కున ఆగింది. వాడు దిగిపోయాడు.

వాడికోసం చాలాసేపు చూసి, ఆటోను మళ్ళీ హోటలుకు దూశాను. పైకి దూకాను. సినిమానటి! "ఏమిటి విశేషాలు?" కనిబొమలతో ప్రశ్నించాను. "నీకేం పొయ్యేకాలం! నా వెంట పడ్డావు?" అంటూ బాత్రూమ్ కేసి వెళ్ళింది. ఈ మనిషి చూస్తే డిటెక్టివులను కావలించుకునే మనిషిగా కనపడలేదు.

నా వీపుమీద మళ్ళా ఏవో నిలబడ్డాయి. తీసిచూస్తే అవి లిఫ్టుబోయి చూపులు.

"సార్!" పిలిచాడు.

"ఏం?" పలికాను.

"మళ్ళీ రెండు హత్యలు!" దూకాను.

"ఒకటో నెంబరూ, రెండో నెంబరూ హతం!"

డబ్బాలోంచి చార్మినార్ సిగరెట్లు అయిదు తీసి ఒకేసారి అంటించి లాగాను. పొగ హోటలంతటా వదిలాను. సిగిరెట్లు అవతల పారేసి, ఒకటో నెంబరు గదిలోకి దూకాను. పక్కలో శవం. రెండో నెంబరు గదిలోకి దూకాను. డొక్కలో కత్తి! శవాలు నాతలలో రంకులరాటం తిరుగుతున్నాయి.

"బోయ్?" పిలిచాను.

"సార్!" పలికాడు.

"ఈసారి ఏ గది వంతు?"

"డిటెక్టివ్ కదా, మీకే తెలియాలి, సార్!"

"మూడూ, నాలుగూ! వాటిని ఒక కంట కనిపెట్టి ఉండు."

టకటక! ఇనస్పెక్టర్!

"ఏమిటిది, కే యాస్! నువ్వున్నావుగదా అని ఇంటికిపోయి పడుకుంటే ఇట్లా చేశావ్?" అన్నాడు ఇనస్పెక్టరు.

"అంతకుణ్ణి విడుస్తాననుకున్నావా? వాడెవడో నాకిప్పుడు నమ్మకంగా తెలుసు. కాని తెల్లారే దాకా చెప్పను" చెప్పాను.

"సరే నీ యిష్టం!" నిట్టూర్చాడు.

"తెల్లారటానికింకా రెండుగంటలుంది. హోటల్లో ఇంకా ఇద్దరు బతికున్నారు! నువ్వు వెళ్ళి పడుకో."

బూట్లు టకడక లాడించుకుంటూ ఇనస్పెక్టరు వెళ్ళాడు.

"సార్!"

"ఏం?"

"మూడూ, నాలుగూ హతం!"

"అప్పుడే ఎట్లా కనిపెట్టావ్? అనుకుంటూనే ఉన్నాను!"

"మీరు చూడమన్నారుగదా, సార్!"

"అవును, థాంక్స్ యూ!" టెలిఫోన్ మీదికి దూకి, ఎత్తి, "అలోవ్!" పిలిచాను.

"ఇనస్పెక్టరు స్పీకింగు!"

"ఎక్కడున్నావ్? ఏం చేస్తున్నావ్?"

"కారెక్కి ఇంటికి పోతున్నాను."

"కృష్ణా! రథము మళ్ళించుము. అంతకుడు దొరికాడు. వెంటనే రా!"

టెలిఫోను కిందపడేసి మేనేజరు గదిలో కెళ్ళాను. డబ్బాలోంచి మినార్ సిగరెట్టు తీసి అంటించి, ఘాటుగా లాగి సూటిగా పొగని మేనేజరు మీదికి వదిలాను! మేనేజరు తెల్లబోయాడు.

"ఇప్పుడైనా నిజం చెప్పు! ఒకటికాదు, రెండుకాదు, మూడుకాదు, నాలుగుకాదు, ఐదుకాదు, ఆరు శవాలు! యెరెస్టు చెయ్యడానికి ఇనస్పెక్టరు వస్తున్నాడు."

"మీ దగ్గిరదాచి లాభం లేదు, సార్! ఈసారికి నన్ను క్షమించండి సార్!"

"హె, హె, హె!" నవ్వాను, "క్షమించడమా? కల్లోమాట!'.

"అయితే యిదీ కల్లోమాటే!" అంటూ మరఫిరంగా తీసి నాకేసి గురిపెట్టి ఫటఫటా పేల్చసాగాడు. నా కళ్ళు చీకట్లయిపోయాయి! ఒళ్ళంతా ఒకటే చెమట్లు! నేను పడిపోతున్నాను.. ఎక్కడికో... ఎందుకో! మరఫిరంగి హోరు మాత్రం అంతకంతకీ పెద్దదవుతున్నది...

తుళ్ళిపడి లేచికూచున్నాను. తెల్లవారొస్తుంది. మా ఇంటి పక్కగా ఏదో ఆటో రిక్షా వెళ్ళింది. భద్రం గురకపెట్టి నిద్రపోతున్నాడు. 'చచ్చిపోయిన శవం' నలిగి నజ్జు నజ్జయి ఉన్నది.

ముద్రణ: తెలుగు స్వతంత్ర, 10 ఆగస్ట్ 1956